

LIIKASLINKKI

LIIKASTEN SUKUSEURA RY:N JÄSENLEHTI 2/2007

PÄÄTOIMITTAJA HARRI LIIKANEN



Otto ja Amanda Liikanen 1907 USA:ssa. Heistä lisää ensi numerossa.



Vuoden Liikanen s. 5 • Jaakko Liikaselle tunnustusta s. 7–8
Matti sihteerinä 22 vuotta s. 10 • Kahdesti evakkoon s. 13–14

HARTIAT LEVENIVÄT

Hyvät sukulaiset!

Olemme saaneet juuri viettää Suomen 90 vuotta kestänyttä itsenäisyyttä. Tuntuu uskomattomalta, että vuosia on jo noin paljon. Kun aloitin koulun, Suomi oli vasta 33- vuotias. Sukuseuran perustamisvuonna rakas isänmaamme täytti 68 vuotta. Näin ne vuodet vierivät. Toivokaamme, että saamme jatkaa elämäämme tässä hyvässä kotimaassamme syvän rauhan vallitessa. Olkaamme ylpeitä maastamme, jossa muihin maihin verrattuna kaikki toimii loistavasti.

Vuosi päättyy pian ja tietysti katset ovat sekä taakse, että eteen. Kertomukset ja suunnitelmat käsitellään ensi vuoden puolella, mutta jo nyt haluan ottaa esille yhden asian. Kuluneena vuonna hartiamme ovat kasvaneet ja sillä tarkoitan sitä, että olemme voineet jakaa töitä. Sain siirrettyä itseltäni kolmen sukuhaaran vastuuhenkilön tehtävät sukuhaarojen omille edustajille ja toivon, että he ehtisivät paremmin hoitamaan tuota tehtävää. Hyvä oli myös se, että hallitukseen saatiin yhden sukuhaaran edustaja lisää ja Matti jatkaa hallituksen ulkopuolella kolmessa tehtävässä.

Toiseksi haluan tuoda julki tyytyväisyyteni siitä, että olemme saaneet uusia jäseniä oikein roppakaupalla. Kaikki uudet jäsenet ovat tervetulleita, mutta erityisen ilahtunut olen siitä, että joukossa on nuorisojäsen ja sukututkimuksen taitajiakin. Uskon, että se on seuramme rikkaudeksi, kun on vielä niin, että tämä ”ammattilainen” edustaa äidin puolelta Pudasjärven Liikasia ja isän puolelta Kangasniemen haaraa.

Kunpa tämä suuntaus jatkuisi ja saisimme lisää työmyyriä. Olen niitä aiemminkin hakenut, mutta vapaaehtoisia ei ole ilmaantunut pitkäksi jonoksi oven taakse. Auttakaa hyvät jäsenet. Ei tämä saa olla yhden miehen yritys. Kotisivujen ylläpitoon, lehden tekoon jne tarvitaan väkeä. Tämäkin lehti on myöhässä, kun joudun tekemään kaikki lähes yksin, tällä kertaa taitonkin yrityksen ja erehdyksen avulla. Onneksi oli joitakin valmiita kirjoituksia sentään ja seuraaviin lehtiinkin jäi ajantonta materiaalia, jota oli luvattu tai ajateltu jo tähän. Mutta odottakaapa. Kyllä ne vielä julkaistaan.

Turun kokouksessa saimme kuulla esityksen evakkomatkoista. Sen jälkeen esitettiin, että jos kuitenkin tehtäisiin matka sinne Karjalaan. Se tulee toimintasuunnitelmaan ja jos se hyväksytään, toivon, että matka nyt toteutuisi vihdoinkin. Kaksi kertaa on yritetty, mutta sanoisiko kolmas kerta totuuden. Evakkoon lähtenyt Juha on päättänyt olla menemättä koskaan Karjalan, mutta nyt hän lupasi rikkoo lupauksensa meidän vuoksi. Ruvetkaapa hyvät ihmiset nyt jo miettimään, jos me kuitenkin lähtisimme käymään Johanneksessa.

Lopuksi haluan perinteiseen tapaan kiittää kaikkia ja erityisesti hallitusta ja sen ulkopuolella toimijoita kuluneesta vuodesta sekä toivottaa teille ja läheisillenne

**Rauhallista Joulua ja
Onnellista Uutta Vuotta!**

Harri Liikanen

Ps. Seuraava sukukokous Kokkolassa 26.7.2008. Pistäpä kalenteriin varaus jo nyt.

UUSIA JÄSENIÄ

Emäntä, perhepäivähoitaja *Maire Inkilä*, KEMINMAA
Korpilahden sukuhaara

Laborantti *Raija Lampela*, TORNIO
Kuusamon sukuhaara

LVI-asentaja *Esa Liikanen*, RENKO
Kuusamon sukuhaara

Tekninen johtaja *Harri Liikanen*, LUUMÄKI
Mikkelin sukuhaara

FM, opettaja *Olli Liikanen*, HELSINKI
Kangasniemen ja Pudasjärven sukuhaarat

Opiskelija *Jaana Liikanen*, KANGASNIEMI
Kangasniemen sukuhaara

Kehitysvammaistenhoitaja *Anne- Mari Mourzagh*,
KANGASNIEMI
Kangasniemen sukuhaara

Lehtori *Kirsi Niemissalo*, LAHTI
Kangasniemen sukuhaara

Koululainen *Venla Niemissalo*, LAHTI
Kangasniemen sukuhaara

Palvelutalon johtaja *Kaisa-Mari Tepsa*, TURKU
Kangasniemen sukuhaara

Tutkija *Ulla Tiisanen*, RISTIINA
Ristiinan sukuhaara

Sydämellisesti tervetuloa sukuseuratoimintaan.

Kuolleita

Manda Lampela
s. 5.12.1928 Kuusamo
k. 18.1.2007 Rovaniemi

Kuusamon sukuhaara

Tuovi Tepsa, o.s. Pesola
s. 18.9.1938 Reisjärvi
k. 23.5.2007 Rovaniemen keskussai-
raala

Kangasniemen sukuhaara

Impi Liukkonen, o.s. Liikanen
s. 9.2.1931 Juva
k. 8.6.2007 Ristiina

Mikkelin sukuhaara

Eila Wahlström, ent. Huuhtanen,
o.s. Liikanen
s. 5.7.1936 Kangasniemi
k. 1.10.2007 Nastola

Kangasniemen sukuhaara

Jouko Johannes Liikanen
s. 6.7.1934 Juva
k. 2.11.2007 Mikkeli

Mikkelin sukuhaara

Sukuseura kunnioittaa vainajien muis-
toa ja ottaa osaa omaisten suruun.

Syntyneitä

25.11.2006 syntyi Kirkkonummella
poika, joka sai nimekseen *Elias Ilmari*
Heikkinen. Hän on *Kirsi-Maria* ja
Miika Heikkisen esikoinen.
Kirsi- Marian vanhemmat ovat *Marja-*
Liisa ja *Timo Kemppainen* ja Marja-
Liisa on *Elina*, o.s. *Liikanen* ja *Olavi*
Rossin tytär. Kangasniemen sukuhaa-
ra.

10.5.2007 syntyi *Pasi Suomalaiselle* ja
Lotta Poijärvelle tytär, joka on saanut
nimen *Liini Lotta Julia Suomalainen*.
Pasi on *Hilkka*, o. s. *Liikanen* ja *Rauno*
Suomalaisen poika Mikkelin Asilan
sukuhaarasta.

24.8.2007 syntyi *Sanna Keverille* ja
Jari Oraselle poika PHKS:ssa Lah-
dessa. Kasteessa hän sai 28.10 nimen
Veeti Juhani Keveri. Sannan vanhem

mat ovat *Pirkko Liikanen* ja *Pentti*
Keveri Kangasniemen sukuhaarasta.

26.8.2007 syntyi Jyväskylässä poika,
joka on kasteessa saanut nimen *Lauri*
Eemil Juhani. Vanhemmat ovat *Elina*
Pasanen ja *Tero Tourunen*. Elinan
vanhemmat ovat *Raija* ja *Rauno Pa-*
sanen ja Raija on *Hilja*, o.s. *Liikanen*
ja *Aimo Puurulan* tytär. Kangasnie-
men sukuhaara.

Sukuseuralta onnea äidille, onnea
isälle ja onnea pienelle perheen lisälle!

Vihitty

10.6.2007 vihittiin *Pasi Suomalainen*
ja *Lotta Poijärvi*, joka otti nimekseen
Pojjärvi-Suomalainen.

Pasi on *Hilkka*, o.s. *Liikanen* ja *Rauno*
Suomalaisen poika Mikkelin Asilan
sukuhaarasta.

Helsingissä Suomenlinnan kirkossa
vihittiin 15.9.2007 *Sami Vainio* ja *Heli*
Juva-Vainio. Vihkimisen toimitti
kappalainen *Aili Raitavuo* Bestmanina
toimi *Valtteri Vainio* (kummipoika) ja
kaasoina *Tarja Kinnunen*, *Aila Riusa-*
la, *Leena Jehkonen* ja *Nina Turpeinen*.
Samin vanhemmat ovat *Unto* ja *Ulla-*
Inkeri Vainio ja isän vanhemmat *Toivo*
ja *Hilja* o.s. *Liikanen* Ristiinan suku-
haarasta.



Sami ja Heli

Sukuseura toivottaa onnea ja menes-
tystä avioliiton satamaan purjehtineil-
le.

Uusia ylioppilaita

Juho Halonen, Reisjärven lukio
Tytti Järvinen, Orimattila, Tiirismaan
kuvataidelukio

Juho Liikanen, Parikkala, Parikkalan
lukio

Maritta Liikanen, Lahti, Lahden yh-
teiskoulun aikuislukio

Mika Liikanen, Helsinki, Maunulan
yhteiskoulu ja Helsingin matematiik-
kalukio

Liikanen Reetta, Turku, Puolalanmäen
lukio

Sini Liikanen, Iitti, Iitin lukio

Reisjärvi- lehti tiesi kertoa, että Juho
Halonen sai Elecster Oy:n lahjoitta-
man stipendin (150 euroa) hyvästä
menestyksestä matemaattisten ainei-
den opiskelussa ja Teknologiateollis-
suuden 100- vuotissäätiön stipendin
(1000 euroa) pitkästä matematiikasta
täydet 60 pistettä saaneille.

Onnittelemme valkolakin saaneita ja
toivomme menestystä jatko-
opinnoissa.

Jos syksyllä 2007 valmistui lisää yli-
oppilaita, julkaisemme nimet kevään
numerossa.

Valmistuneita

Elokuussa 2007 *Ari Otto Petteri Lii-*
kanen on valmistunut Oulussa tietö-
tekniikka- ja elektroniikka-amentajaksi.
Arin vanhemmat ovat *Sirpa* ja *Jari*
Tilus ja Sirpan vanhemmat *Mikko* ja
Pirkko Liikanen Kangasniemen suku-
haarasta.

26.10.2007 lestijärveläinen *Heidi*
Tuikka on valmistunut tradenomiksi
Seinäjoen ammattikorkeakoulusta
26.10.2007. Heidn vanhemmat ovat
Arja ja *Jukka Tuikka*. Arja on *Hilja*,
o.s. *Liikanen* ja *Aimo Puurulan* tytär
Reisjärveltä.

Lokakuussa 2007 on *Tomi Pekka*
Juhani Kemppainen valmistunut Lapin
yliopiston oikeustieteellisestä tiede-
kunnasta oikeustieteen maisteriksi.
Tomin vanhemmat ovat *Marja-Liisa*,
o.s. *Rossi* ja *Timo Kemppainen* Reis-
järveltä. Marja-Liisa on *Olavi* ja *Elina*
o.s. *Liikanen* *Rossin* tytär. Kangas-
niemen sukuhaara.

KASTETTU

Joulupäivänä 2005 syntynyt Caroline Edith Tuula Liikanen kastettiin 12.8.2007 Helsingissä Tuomiokirkon kappelissa. Kasteen suoritti pappi Anna-Maija Viljanen-Pihkala. Kummeina olivat Gwénola Masurel, Christophe Abric, Kati Korpinen ja Pauli Ahopelto. ”Caron” vanhemmat ovat Dorothee ja Teemu Liikanen. Teemu on Tuula ja Harri Liikasen poika Kangasniemen sukuhaarasta.



Kuvassa vasemmalta oikealle Kaisa Pastila ja Toni Liikanen (setä), Tuula (Mimmi) ja Harri (Ukki) Liikanen, Christophe (kummi), Lucas (serkku) ja Gwénola (kummi), Kati (kummi), Vauva ja Pauli (kummi) sekä Anna-Maija Viljanen-Pihkala. Edessä kastetun perhe Dorothee, Caroline, Jacques (veli) ja Teemu. Kuva itselaukaisulla.



KIHLOISSA

8.11.2007 valtiotieteen ylioppilas, AD Toni Liikanen ja filosofian ja yhteiskuntatieteiden ylioppilas, toimittaja Kaisa Pastila ovat kihlautuneet Helsingissä. Toni on Tuula ja Harri Liikasen poika Kangasniemen sukuhaarasta. Kaisan vanhemmat ovat Mirja ja Pekka Pastila Hämeenlinnasta.

Onnittelemme kihlautuneita ja toivomme, että yhteinen reki luistaisi hyvin.

NIMITYKSIÄ

AMK, M.Sc. Kimmo Helenius on nimitetty 1.11.2007 alkaen Päijät-Hämeen Jätehuollon palveluesimieheksi Lahdessa. Kimmo on Saara o.s. Liikanen ja Hannu Heleniuksen poika Kangasniemen sukuhaarasta. Onnittelemme nimityksen johdosta ja toivotamme menestystä uudessa tehtävässä.

MERKKIPÄIVIÄ VUONNA 2008

12.8.	95 V Strandman Salme, HELSINKI (Ri)	15.1.	Allahwerdi Helena, ESPOO (Ri)
19.4.	85 V Liikanen Annikki, JUVA (Mi)	15.1.	Liikanen Pirkko, ESPOO (Ri)
29.4.	Laitinen Mirjam, MIKKELI	29.9.	Liikanen Heikki, HELSINKI (Lä)
4.3.	80 V Halonen Esko, REISJÄRVI (Ka)	5.11.	Pallari Majja-Liisa, KEMIJÄRVI (Ku)
24.5.	75 V Liikanen Aila, TURKU (Jo)	12.3.	Pasanen Rauno, JYVÄSKYLÄ (Ka)
21.4.	70 V Liikanen Pentti, KOTKA (Mi)	13.6.	Niskala Tuula, JYVÄSKYLÄ (Ku)
5.8.	Pinola Asta, YLIVIESKA (Ka)	19.8.	Heiskanen Raija, VESANKA (Ku)
6.11.	Liikanen Erkki, KANGASNIEMI (Ka)	19.8.	Liikanen Reijo, IMATRA (Ku)
2.1.	70 V Liikanen Raimo, MIKKELI (Ka)	10.10.	Liikanen-Aronen
			Leena Marjatta, ESPOO (Mi)
		11.4.	50 V Liikanen Pentti, KANGASNIEMI (Ka)

Onnittelemme! Huomasitko kahdet kaksoset?

HANNES KIITTÄÄ



Hannes Savolainen Kuusamon sukuhaarasta täytti 80 vuotta 10.10.2007. Sukuseura sai kiitokset muistamisesta kuvan kera.

Hannes vaikutti aikoinaan siihen, että Kuusamon sukuhaara tuli mukaan. Hänet valittiin Vuoden Liikaseksi 1998.

VUODEN LIIKANEN 2007 SIRKKA-LIISA KUUSISTO



Sirkka-Liisa 60 v.

Juuret

Sirkka-Liisa "Sirkkis" Kuusisto on lähtöisin Kangasnimeltä *Liikalan* talosta, joka on kuulunut samalle suvulle vuodesta 1650 lähtien. Aikoinaan sen

pinta-ala oli noin 500 hehtaaria, mutta perinnönjaossa se puolitettiin luultavasti joskus 1800-luvulla ja kooksi jäi 250 hehtaaria, josta 15–20 hehtaaria oli viljeltyä ja loput olivat metsää. Tilan jakoivat silloin *Sipi Liikasen* kaksi poikaa. Tiloista tuli samannimisiä tiloja eli Liikaloita.

Ainoastaan tilan jäljessä oleva numero erottaa ne toisistaan. Toinen tila on Luusniemellä sijaitseva Liikala. Toinen Liikala on Parikan kylässä noin 10 kilometrin päässä Luusniemen Liikalasta. Vuoden 1971 jälkeen Luusniemen Liikala puolitettiin vielä avioeron yhteydessä, jolloin tilan nykyinen koko (2005) on noin 110 hehtaaria.

Tilaa isännöivät kauan *Otto* (s. 1880, k. 1964) ja *Emma o.s. Montonen* Anttolan Ylivedeltä (s. 1882, k. 1948). Heidän aikanaan talossa asuivat heidän lapsensa, neljä tytärtä ja kolme poikaa: *Lahja* (s. 1904, k. 1993), *Sylvi* (s. 1907, k. 1993), *Toivo* (s. 1909, k. 1947), *Yrjö* (s. 1912, k. 1920), *Liisa* (s. 1920), *Toini* (s. 1926) ja *Erkki* (s. 1925, k. 2003). *Otto*-isännän sisar *Erika* (s. 1871) ja hänen neljä lastansa, *Albin*, *Alma*, *Iita* ja *Alho* varttuivat myös Liikalassa. *Erika* ei ollut naimisissa. Perhe piti yhtä. *Emma* mummo oli talon henki, jolla oli suuri suvaitsevainen sydän. Perheen lisäksi talossa oli usein työmiehiä. Talon iso tupa (8 m x 8 m) majoitti useammankin henkilön yhdellä kertaa. Tarpeen mukaan lisättiin sänkyjä.

Vanhemmat

Sirkka-Liisan äiti *Eeva o.s. Hokkanen* (s. 1916, k. 18.11.2005) Luusniemen *Kerinkanta*-nimisestä talosta oli vuonna 1935 käynyt Otavan kansanopiston, jossa opetettiin puutarhan hoitoa, ruoan laittoa, kankaankudontaa ja talon pitoa. Nämä nuorena opitut taidot säilyivät erittäin rakkaina taitoina aivan hänen elämänsä loppuun saakka. Äiti vihittiin seitsemän vuotta vanhemman Liikalan Toivon kanssa 1937. Häitä vietettiin kolme päivää, ensin Eevan kotona ja sitten Liikalassa, minne Toivo ja Eeva asettuivat asumaan. Molemmat lapset *Veikko* (s. 1940) ja Vuoden Liikanen 2007 *Sirkka Liisa* (s. 1947) syntyivät Liikalassa.

Äiti ja isä muuttivat nuorena parina Helsinkiin. Ensimmäinen koti oli Katajanokalla ”Lutikkalinnassa” ja sitten Kulmakadulla. Toivo oli hyvin taitava ”käsityöläinen”, rakentaja. Puhuttiin, että Liikasen Toivo tekee, mitä haluaa, toiset tekevät, mitä osaat. Hän oli rakentamassa mm. Keskuskadulle Kalevalaisten Naisten omistamaa ravintola Kestikartanoa. Sodan varjot synkistivät jo silloin nuoren parin elämää. Raskaana oleva Eeva jäi yksin, kun sota alkoi vuonna 1939. Sodan alettua Eeva pakeni Luusniemelle.

Isä Toivo haavoittui talvisodassa. Hän sai vettä keuhkoonsa, josta sitä imettiin pillillä pois. Tämän seurauksena tuli pillin painaltamana reikä keuhkoon ja sen takia hän menehtyi 10.5.1947.

Lapsuus

Luusniemen kylän vahvuus siis lisääntyi taas, kun Toivolle ja Eevalle syntyi toinen lapsi, tyttövauva helmikuun paukkuvilla pakkasilla 6.2.1947. Keskisä hauskoista nimiehdotuksista (mm Orvokki, ”on niin mahottoman kaunis nimi”) huolimatta nimeksi annettiin Sirkka Liisa, joka oli silloin hyvin yleinen nimi. Elämä isän kanssa jäi hyvin lyhyeksi, kun hän oli vain kolmen kuukauden ikäinen isän kuollessa. Taannoin paikallinen lehti teki jutun sotaorvoista. Toimittaja oli kysynyt Sirkka-Liisan mietteitä isättömyydestä ja siihen hän vastasi: ”Eihän sitä lapsi osaa kaivata sellaista, mitä ei ole ollut, mutta nyt aikuisena tulee mietittyä hyvinkin usein, millaista elämäni olisi ollut, jos isä olisi ollut läsnä arjessa.”

Isän kuoleman jälkeen äiti ja lapset asuivat muutaman vuoden Liikalassa. Äidin rakennettua perheelle oman kodin tuli 1949 muutto Kuuselaan, josta näköetäisyys säilyi syntymäkotiin, Liikalaan.

Tästä alkoi perheen uusi elämän vaihe. Elämä oli tiukkaa. Äiti hankki toimeentulon perheelle kyläläisten pyykärinä ja taloissa mitä erilaisimmissa töissä. Äiti oli äitinä ja isänä, jopa hyvänä kaverina. Perheemme oli hyvin tiivis ja yhteen hitsautunut ja pysyi sellaisena äidin kuolemaan saakka. Miehen mallia minulle antoi itseäni

seitsemän vuotta vanhempi veljeni Veikko. Isosta ikäerosta johtuen lapsuuteni jäi veljeni kanssa lyhyeksi hänen lähdettyään nuorena maailmalle.

Kansakoulun jälkeen ja jo kouluaikana piti harjoitella työntekoa kodin ulkopuolella. Kesällä hän oli pikkupiikana maalaistalossa. Siellä-Sirkka Liisa sai oppia lasten hoitoa, ruoanlaittoa ja karjanhoitoa. Talveksi kansakoulun jälkeen Sirkka Liisa meni piikomaan Mikkeliin, jossa hän kävi myös rippikoulun. Äiti avioitui uudelleen Sirkka-Liisan ollessa 14-vuotias. Isäpuoli oli hieno mies. Äidille jäi turva miehensä, kun tytär muutti pois kotoa.

Työelämä ja oma perhe

Sirkka-Liisa muutti kirkonkylään Kangasniemelle 1963. Osuuskaupan palveluksessa hän aloitti 16-vuotiaana. Hän ajatteli, että elämä jatkuu kauppa-alalla, joten hän matkasi Mikkeliin kaupalliseen kouluun. Matka kuitenkin jatkui 1969 Lahteen. Lahdessa hän asui viisitoista vuotta ja oli samassa työpaikassa koko sen ajan. Työnantaja oli Oilon Oy.

Sinkkuelämää viettäneen 36 vuotiaan naisen elämä muuttui ”kerralla”, kun hän tapasi miehensä Raimon. Muutto Helsinkiin meren ympäröimään kauniiseen Santahaminaan tapahtui 1984. Liikasen sukunimenä vaihtui avioliiton myötä ja sukunimen lisäksi hän sai kaksi ”murkkuikäistä” tytärtä.

Miehen jäädessä armeijan palveluksesta eläkkeelle v. 1988, he saivat ostaa 1994 Sirkka-Liisan entisen kotipaikan Kuuselan, jonka he peruskorjasivat ”lattiasta kattoon”. Tämän seurauksena he alkoivat asua kahdessa paikassa miehen muutettua itsensä asumaan Kuuselaan ja kirjansa Kangasniemelle. Alkoi edestakainen matkaminen kotiemme välillä, jonka koin hyvin raskaaksi, olihan matkaa välillämme 275 km, toteaa Sirkka-Liisa.

Kohtalo puuttui elämäni 2000, kun Sirkka-Liisa sai aivoverenvuodon. Onni oli kuitenkin mukana matkassa ja nopean hoitoon pääsyn ansiosta vauriot jäivät vähäisiksi. Sairauden seurauksena Sirkka-Liisa ja Raimo laittoivat elämänsä arvot järjestykseen.

Mikä on tärkeää: Terveys vai kahdessa paikassa asuminen ja kahden kodin välin jatkuva ajaminen? Ratkaisu ei ollut helppo, sillä Sirkka-Liisa työskenteli puolustusministeriössä mielenkiintoisessa työssä. Muutto kuitenkin tapahtui 2002 Luusniemelle. Päätös oli hyvä, mutta samalla hän jäi kaipaamaan Santahaminan saarella olevaa ihanaa luontoa, kallioita, merta ja sen huminaa.

Harrastukset

Sirkka-Liisa käy paljon kansalaisopiston eri harrastuksissa: käsityöt, kuten tilkkupeitot ja -tyynyt, hardanger, kirjonta ja Tiffany-työt, joita hän tekee myös kotona. Harrastuksista on tullut hyvin tärkeä verkosto, jossa tavataan tuttuja ja luodaan uusia tuttavuuksia.

Harrastuksista ehkä mieluisin on puutarhan ja pihan hoito. Kuten alussa Sirkka-Liisa mainitsi, hänen äidille puutarhan- ja pihanhoito oli tärkeä. Heillä olikin hyvin kaunis piha. Tätä perintöä Kuusistot yrittävät yllä pitää edelleen. Samalla tämä on harrastus, jossa näkee kätensä työn, saa silmäniloa, puutarhasta omia puhtaita tuotteita, hyötyliikuntaa ja mikä parasta, saa miehen mukaan harrastukseen.

Nykyisyys

Joskus joku heidän vieraistaan on sanonut: ”Tehän asutte keskellä ei mitään.” Kuitenkin heiltä on matkaa Jyväskylään vain 80 km, Mikkeliin 42 km ja Pieksämäelle 40 km ja Kangasniemen kirkonkylään 25 km. He sanovat olevansa keskellä Suomea. Järvet ympäröivät, on puhdas rauhallinen luonto, josta vielä saa nauttia. Elämä soljuu rauhallisissa merkeissä omaan tahtiin. Nuorin tytär muutti Kemistä kirkonkylään meitä lähelle ja hän ilahduttaa käynnillään usein. Omaa terveyttä yritetään yllä pitää liikunnalla, ja pienet matkat virkistävät välillä arkea.

Sukuseuraan tulien mukaan Mikkeliin 1992, sanoo Sirkka-Liisa. Sukuseurasta on muodostunut ”oma perhe”. Uusia sukulaisia löytyy jatkuvasti. Lähisukua, jota ei ole kuvitellut koskaan näkevänsä, on päässyt tapaamaan. Sirkka-Liisa muistaa, kun hän tapasi Harri Liikasen kanssa ensimmäisen

kerran Pääesikunnan ruokalassa. He aprikoivat, ovatko he sukua keskenään ja olivathan he. Hallitukseen Sirkka-Liisa valittiin 1993.

Mitä vanhemmaksi tulen, sitä enemmän alkavat juuret kiinnostaa, sanoo Sirkka-Liisa. Kun hän oli tapaamassa tätiänsä, he juttelivat hänen lapsuus- ja nuoruusajoista Liikalassa. Näin hän pääsi samalla lähemmäksi isänsä lapsuutta ja nuoruutta. Harmi ettei minulla ole nauhuria, johon saisin nämä taltioitua, jatkaa Sirkka-Liisa. Miten tärkeää se vanhan tiedon tallennus olisi-kaan jälkipolville.

Sukuseurasta Sirkka-Liisa myöntää saaneensa paljon. On löytynyt omat juuret, jotka ovat syvällä Suomen maaperässä.

Lopuksi Vuoden Liikanen haluaa kiittää sukuseuraa saamastaan huomionosoituksesta.



"Sirkkis" ja "Rami" kotonaan helmikuussa 2007. Kuvan omistaa Sirkkis.

JAAKKO LIIKASELLE TUNNUSTUSPALKINTO

Jenny ja Antti Wihurin rahasto jakoi tiistaina 9.10.2007 apurahoja kotimaisen tieteen, taiteen ja muun yhteiskunnallisen toiminnan edistämiseksi. Tukea jaettiin kaikkiaan 8,3 miljoonaa euroa.

Kunniapalkinnot (20 000 euroa) menivät tänä vuonna professori *Riitta Nikulalle* ja professori *Tuula Tammiselle*. Käden taito -tunnustuspalkinto (10 000 euroa) myönnettiin lasinpuhaltajamestari **Jaakko Liikasel**le.

Eniten tukea eli 1,5 miljoonaa euroa sai Wihurin Tutkimuslaitos, joka tekee kansainvälisen huipputason sydän- ja verisuonitautien perustutkimusta. Taideostoihin ja kuvataiteen erityiskohteisiin varattiin 260 000 euroa. Rahaston nimeä kantava taidekokoelma on Rovaniemen taidemuseossa. Suomen Merimieskirkolle myönnettiin 300 000 euroa Vuosaaren kansainvälisen ja ekumeenisen merimieskirkon perustamiseen sekä merenkulkijoiden kanssa tehtävään työhön. Suomen Meripelastusseuraa tuettiin 150 000 eurolla toimintakeskuksen perustamisessa Bågaskäriin. Rahasto tuki kaikkiaan 526 hakijaa, joista valtaosa oli yksityishenkilöitä tai työryhmiä ja loput yhteisöjä.

Liikasten sukuseura onnittelee Jaakkoa palkinnon johdosta ja toivottaa jatkossakin onnea ja menestystä. Sukuseura on ylpeä jäsenensä saaman huomionosoituksen johdosta.

Lähde: STT



Kuvassa sukuseuran esimies Harri Liikanen ja sihteeri Maarit Tillman kukittavat Jaakon hallituksen kokouksessa Valtakunnallisen Sukutapahtuman yhteydessä Helsingin Karjalatalolla 21.10.2007. Kuva: Heikki Liikanen

Hämeen Sanomat:

Jaakko Liikanen Riihimäen vuoden yrittäjä

10.11.2007 23.02

Lasinpuhaltaja tekee mielityötään omassa yrityksessä.

Lasinpuhaltaja Jaakko Liikanen puhaltaa edelleen lasia entisellä Riihimäen lasitehtaalla. Vuonna 1994 JL-Lasin perustanut ammattilainen muovaa suolaa lasia samassa lasiyrityksessä, jonne asteli nuorena miehenä uteliaisuudesta.

- Lasihulluus iski kerralla, sanoo nyt Riihimäen vuoden yrittäjäksi valittu Liikanen.

JL-Lasi on perheyritys, jossa Toini ja Jaakko Liikasen rinnalla työskentelee yksi opiskelija työharjoittelussa tai oppisopimuksella.

Suhdanneherkkyys näkyy lasistudiossa, jossa Jaakko Liikanen parhaillaan puhaltaa yrityslahjoja, käyttölasia ja koriste-esineitä täysipäiväisesti. Työtä olisi enemmän kuin ehtii tehdä.

JL-Lasin liikevaihto ylitti viime vuonna reippaasti 220 000 euron ja kasvaa edelleen tänä vuonna. (HäSa)

Anu Kankaansydän-Lahtinen

Edellisen johdosta Liikasten sukuseura onnittelee Jaakkoa ja Toinia ja toivottaa hyvää jatkoa!

SIRKKA LAAKKOSELLE TYÖHUONE MÄKKYLÄN TAITEILIJATALOON

Espoo Art ry on muuttanut elokuussa Kauniaisten tiloista Mäkkylän taiteilijataloon Espooseen Mäkkylänkuja 3:een. Mäkkylän taiteilijatalon avajaisia vietettiin 15.9.2007. Taiteilijatalo tarjoaa omat työhuoneet 30 taiteilijalle. Heidän joukossaan on Liikasten sukuseuraan kuuluva *Sirkka Laakkonen*, jolla on oma työhuone 3. kerroksessa.

Espoo Art ry on espoolainen kuvantekijöistä koostuva yhdistys, joka vietti viime vuonna 30-vuotisjuhliansa. Jäsenistöön kuuluu kuvataiteilijoita, kuten öljymaalareita, akvarellisteja, graafikkoja, valokuvaajia ja kuvanveistäjiä. Espoo Art'issa on 200 jäsentä. Uudet jäsenet valitsee yhdistyksen hallitus työnäytteiden perusteella.



Sirkka otti vastaan ystäviä ja tuttuja studiossaan Mäkkylän taiteilijatalossa 15.9.2007 Kuva: Pirkko Liikanen

HERMAN LIIKASEN POSTIMERKKI

Omat Kuvat – näyttelyssä Postimuseossa Helsingissä oli 6.9. – 22.10.2006 myös Herman Liikasen postimerkki. Se oli heti ensimmäisessä vitriinissä (yrityksiä, yhdistyksiä).

Herman Liikasen postimerkki julkaistiin 23.7.2004 ”oma elämä - oma postimerkki” - sarjassa. Kuvan taustalla on Kuhmalahden pappila, jonka kuvasi *Pirkko Liikanen* keväällä 2004. Herman Liikasen kasvot on kuvannut tanskalainen kiertävä valokuvaaja *Charles Riis* (1837-1915). Charles Riisillä oli valokuvaamo 1871-1878 Kluuvikadulla, Helsingissä, myöhemmin samassa paikassa nimellä *Charles Riis & Co:o* 1882-1887. Charles Riis palasi Tanskaan, syntymäkaupunkiinsa Kööpenhaminaan, jossa kuoli 1915. Postimerkin suunnitteli ja toteutti *Pirkko Liikanen*, Liikasten sukuseura ry:n tiedottaja vuonna 2004.



Jos sinä olet teettänyt omia merkkejä, laita sukuseuran kokoelmiin yksi, kuten jo 2004 pyysimme. Kiitos.

KUMMITYTTÖ OPISKELIJAVAIHDOS

Viime kirjessäni kerroin olevani lähdössä opiskelijavaihtoon Ranskaan, Chambéry'hin. Siellä kevät hurautti, neljä kuukautta Alppien kainalossa. Lähtöni oli tammikuun lopussa, keskellä Suomen kovia pakkasia, ja Ranskaan saavuini parahiksi ennen talven viimeisten lumien sulamista. Vaikka Chambéry sijaitsi kesellä vuoristoa, kaupungissa lunta ei enää helmikuun puolella ollut. Kun saavuini perille, oli jo pimeää, ja vasta seuraavana päivänä kaupungilla kävellessäni huomasin, kuinka kauniiseen paikkaan olin tullut. Kaupunkia ympäröivät vuoret joka suunnasta, enkä voinut kuin ihmetellä niiden upeutta. Itse kaupunki oli malliesimerkki ranskalaisesta kaupungista: vanhoja kerrostaloja (joiden hyväkuntoisuutta olen aina ihmetellyt, mutta nyt minulle on selvinnyt syykin siihen: Ranskassa on laki, jonka mukaan kaikkien talojen ulkosivut on kunnostettava parinkymmenen vuoden välein), vihreitä puistoja, joissa oli kukkaistutukset keskellä talveakin, paljon pieniä kahviloita ja leipomo joka korttelissa. Baskeripäisiin taiteilijoihin en sentään törmännyt, se olisi ollut liian kliseistä.



Oma asunto oli aivan keskustan vieressä sijaitsevassa opiskelija-asuntolassa. Asunnot olivat kahden hengen soluasuntoja, joissa asukkaat jakoivat keittiön ja kylpyhuoneen. Asuntolan periaatteena oli, että vaihto-opiskelijat sijoitetaan ranskalaisten kanssa samaan asuntoon, mutta koska tullessani "ranskalaisasunnoissa" ei ollut vapaita huoneita, sain asua yksin koko kevään ajan. Yhteisten tilojen pienen koon huomioon ottaen se ei minua haitannut. Omassa kerroksessani asui paljon ihania ihmisiä ja naapurihenki oli loistava. Milloin tahansa sai mennä koputtamaan muiden oville, jos oli seuraa vailla, ja jos jollain oli juhlat, koko kerros oli tervetullut mukaan.

Kevään ajan opiskelin Université de Savoieissa, Savoien yliopistossa. Päätaivoitteeni oli oppia mahdollisimman paljon ranskaa, ja se toteutuikin. Kevään mittaan huomasin ymmärtäväni yhä enemmän ja pystyväni osallistumaan keskusteluihin entistä paremmin. Vaikka tietysti parannettavaa jäi vieläkin... Kaikista kursseista suoriuduinkin kuitenkin kunnialla ja tein vaativiakin ranskankielisiä tehtäviä.

Koulussa myös tutustuin moniin sekä ulkomaisiin että ranskalaisiin opiskelijoihin. Chambéryssä oli paljon ulkomaalaisia, sekä vaihto-opiskelijoita että tutkintoa suorittavia, ja myös meitä suomalaisia oli muutama. Koulussa olikin mukavan kansainvälinen tunnelma, keskellä kulttuurien kirjoa. Sekä opettajat että muut opiskelijat ottivat mielestäni vaihto-opiskelijat hyvin huomioon. Opettajat varmistivat, että olimme ymmärtäneet, ja opiskelijat auttoivat meitä muistiinpanojen kanssa.

Vapaa-aikani vietin pääasiassa ystäväni seurassa. Kävimme usein ulkona syömässä tai teimme ruokaa jonkun luona. Iltaisin saatoimme olla isolla porukalla pubissa istumassa tai heittämässä tikkaa. Huhtikuun alussa alkoivat lämpimät säät, ja oli jopa helteistä. Silloin siirryimme yhteen kaupungin puistoista ja vietimme lähes kaiken vapaa-ajan siellä. Aurinkoisina viikonloppuina menimme bussilla tai polkupyörillä noin kymmenen kilometrin päässä kaupungista sijaitsevan järven rannalle. Toukokuussa siellä tarkeni jo mainiosti uida!

Pitkin kevättä, aina toukokuuhun asti, erilaiset järjestöt järjestivät viikonloppuisin retkiä alueen laskettelukeskuksiin. Itse osallistuin helmikuun lopussa retkelle, joka järjestettiin Espace San Bernardo-La Rosière-keskukseen. Keskus oli aivan Ranskan ja Italian rajalla, ja laskettelurinteitä pitkin olisi voinut laskea Italian puolelle. Valitettavasti siirtymäreitti oli meidän päivänämme suljettu, joten pysyimme Ranskan maaperällä. Vietin päivän viiden ystäväni kanssa, ja ryhmässä oli sekä kokeneita että lähes aloittelijoita. Alkuun menikin aikaa, kun kokemattomin keräsi rohkeutta ennen kuin uskalsi tulla alas. Otimme kuitenkin koko päivän rauhallisesti ja pidimme taukoja puolivälissä rinnettä, maisemista nauttien. Päivästä tuli aamun pilvisyydestä huolimatta aurinkoinen, ja näköalat olivat upeat. Illalla ei tehnyt lainkaan mieli lähteä takaisin kotiin, mutta bussissa oman väsymyksensä huomasi yksi jos toinenkin, ja kotimatka meni enimmäkseen nukkuen.

Matkustaminen Keski-Euroopassa on ihanan helppoa, tuntuu, että kaikki on lähellä. Enemminkin olisin halunnut käydä uusissa paikoissa, mutta oma taloustilanteeni ei antanut myöten ihan kaikkeen. Chambéryn lähikaupungeista kävin kavereideni kanssa Annecyssa ja Grenoblessa. Pääsiäislomalla kaverini Suomesta lensi Lyoniin, missä vietimme viisi päivää. Äitini puolestaan tuli vierailemaan luonani huhtikuun lopussa, ja hänen kanssaan kävimme Genevessä samalla, kun saatoin hänet takaisin lentokentälle. Kevään huippu oli kuitenkin matkani Venetsiaan helmikuun lopulla. Serkkuni oli samaan aikaan opiskelijavaihdossa Itävallassa, ja karttaa tutkailemalla totesimme, että Venetsiaan on molemmilla melkein yhtä pitkä matka. Niinpä päätimme tavata toisemme siellä. Venetsiaan päästäkseni jouduin istumaan seitsemän tuntia junassa, mutta omalla tavallaan sekin oli hauskaa, katsella junan ikkunasta, kuinka pohjoisitalialainen maalaismaisema vaihtui aina välillä kaupunkiin ja taas maaseuduksi. Perillä Venetsiassa kiersimme serkkuni kanssa saaret perinpohjaisesti läpi ja söimme paljon pizzaa, pastaa ja jäätelöä, ennen kuin oli taas aika lähteä kotiin.

Toukokuun lopussa lukukauden viimeisetkin kokeet olivat ohi, ja oli aika pakata laukku ja palata Suomeen. Lähdön koittaessa olo oli samaan aikaan sekä haikea että helpottunut. Olin selvinnyt keväästäni vieraassa paikassa ja vieraassa kulttuurissa, ja vaikka ranskalaiset ovatkin välillä raivostuttavia, on siinä maassa jotain, mikä vetoaa minuun. Eikä vähiten ollut ikävä jättää sitä yhteisöllisyyden tunnetta, mikä asuntolassani ja kaveripiirissäni vallitsi.

Toisaalta oli mukava palata Suomeen ja nähdä kaikki tutut. Ja täällä minua odotti myös tuleva työharjoittelupaikkani: heinäkuun puolivälissä aloitin opintoihini liittyvän, puoli vuotta kestävä työharjoittelun valtiovarainministeriön henkilöstöosastolla. Siitä kerron lisää seuraavalla kerralla.

Jenni Liikanen

MATTI – 22 VUOTTA SIHTEERINÄ

Siitä on aikaa, kun sukuseuramme perustettiin. Olimme silloin Mikkelin maalaiskunnan Harjumaassa Rantalan vanhan rakennuksen tuvassa. Päivä oli 20.7.1985. Siellä oli paljon väkeä, ja kaikki sujui mutkattomasti alkuinnostuksen huumaamana. Vastavalittu hallitus piti järjestäytymiskokouksensa pihalla, ja siinä sukuseuran esimieheksi valittiin *Eino Liikanen* ja sihteeriksi *Matti Liikanen*. Sihteerivalinta osui naulan kantaan, sillä sihteerikaudet jatkuivat toinen toisensa perään. Sukuseuran esimies kyllä vaihtui 1992, kun *Harri Liikanen* siihen tehtävään valittiin. Kouvolan kokouksessa 2001 Matti oli valmis jo jättämään vastuun muille, mutta korvaajaa ei löytynyt ja Matti lupautui jatkamaan edelleen. Kaikki hyvä loppuu kuitenkin aikaan ja kun Matti oli 2007 jälleen erovuorossa, hän halusi luovuttaa paikan 22 vuoden sihteerikauden jäl-

keen nuoremmille. Tällä kertaa luovutus onnistui, kun *Maarit Tillman* oli vapaaehtoinen seuraaja. Samalla hallituksessa edustettuina olevien sukuhaarojen määrä kasvoi yhdellä, sillä *Maarit* edustaa Korpilahden Liikasia.

Matin lähtö oli merkittävä muutos sukuseuran historiassa, mutta Matti ei onneksi jättänyt toimintaa kokonaan. Hän halusi ottaa hoidettavakseen rahastonhoitajan tehtävät vaimoltaan *Kirstiltä* ja se tietysti oli iso asia. Tehtävä vaatii ammattitaitoa ja sitä hän *Matilta* löytyy alan yrittäjänä.

Matti halusi jatkaa myös *Kangasniemen* sukuhaaran vastuuhenkilönä eli henkilönä, joka kokoaa tietoa tästä sukuhaarasta tavoitteena sukukirjaan tarvittava aineisto. Toivotaan, että nyt aikaa olisi entistä enemmän tähän tehtävään, sillä se ei hoidu hetkessä.

Jokainen sukuhaaraan kuuluva jäsen voi tässä olla apuna omalta osaltaan.

Kolmaskin tehtävä jäi vielä ex-sihteerille, sillä hän jatkaa Lahden, Jaalan ja Orimattilan paikallisena yhteyshenkilönä. Toivottavasti energia riittää tähänkin puuhaan, sillä se vaatii paljon, jotta paikallistoiminta olisi aktiivista.

Sukuseura kiittää Mattia hyvin hoidetusta sihteerirupeamasta ja toivottaa hyvää jatkoa jäljelle jääneissä vastuullisissa töissä. Samalla on syytä kiittää lahjoituksista, joita olemme *Matilta* jo tähän mennessä saaneet. Lahjoituksena on myös pidettävä sitä, ettei Matti ole laskuja sihteerikuluistaan esittänyt.

Harri Liikanen



Ensimmäinen hallitus 1985 pl Anna-Liisa Liikanen. Takana Matti ja Paavo Liikanen. Istumassa Mauri Puurula, Eino ja Harri Liikanen (kuvan omistaja)



Turun kokouksessa 2007 Harri kiitti 22 vuodesta ja kukitti Matin. Kuva: Esko Liikanen

JÄSENMAKSURÄSTIT

Osa jäsenistä on saanut postissa pankkisiirtolomakkeen, koska kirjanpitoimme mukaan jäsenmaksu on jäänyt maksamatta. Jos maksu on kuitenkin suoritettu, ota yhteyttä rahastonhoitajaan eli Mattiin asian korjaamiseksi. Muussa tapauksessa pyydämme maksamaan jäsenmaksun, sillä jäsenmaksutulot ovat meidän päätulolähde ja ilman niitä emme voi toimia ja kukaan muukaan ei Liikasten puolesta toimi. Onneksi nyt rästejä on vain neljätoista eli velvollisuudet on yleensä hoidettu, kun jäsenmäärä on noin 250. Kiitos asioiden hyvästä hoidosta, sillä jälkiperintä aiheuttaa lisätöitä ja kustannuksia ja töitä sekä menoja on muutenkin ihan riittävästi.

MIKKELIN ASILAN SUKUHAARAN UUSI VASTUUHENKILÖ – ANNE EKROOS



Anne Ekroos kotonaan 2007

”Syyskuun 8. päivänä vuonna 1956 oli tätini *Impi Rauha Hannonen, o.s. Liikanen* Helsingissä Lastenklinikan katolla todistamassa yön pimeydessä valoilmiota yhdessä lukuisten muiden hoitohenkilöiden kanssa. Mars-tähti lähestyi Maata. Vuosikymmeneen, jos koskaan, ei Mars ollut ollut niin lähellä planeettaamme. Hetki oli huikaiseva ja yön tunnelmaa kohotti viesti Nais-tenklinikalta. *Äitini Helga Marjatta Lehti, o.s. Liikanen*, oli synnyttänyt tytön. Tätini kiiruhti Hyksin tunneleita pitkin tarkistamaan syntyneen lapsen. Lastenhoitajan ammattitaidolla hän oli avannut kapalon ja laskenut kaikki sormet ja varpaat. Tyttö oli ”täydellinen”. Tätini mies kehitteli tapauksesta tarinan Marsin prinsessasta, joka oli yöllä heitetty maan pinnalle. Muistan lapsuudestani, että tämä tarina kiehtoi, mutta myös pelotti minua. Tarinan mukaan Mars-tähti lähestyisi uudelleen Maata, kun olisin täysi-ikäinen ja hakisi prinsessansa pois. Mikäli elämäni Maan päällä ei olisi ollut marsilaisten kannalta hyvä, Maata koettelisi jokin suuri katastrofi. Täyttäessäni 18 vuotta muistan, että jossain päin maailmaa suuret öljyketät paloivat, sodittiin ja uumoiltiin koko maailmaa koskevasta öljykatastrofia. Kuluneen 50 vuoden aikana Mars on lähestynyt pari kertaa maapalloa, mutta olen yhä täällä ja ehkä tarina vielä jatkuu.”

Synnyin Helsingissä, mutta olen asunut lapsuuteni Espoossa. Vanhempani rakensivat Leppävaaraan omakotitalon, josta joutuimme rahavaikeuksien takia muuttamaan elokuvateatterin yläkertaan. Äitini työskenteli mielisairaanhoitajana Sotainvalidien Veljesliiton pitämässä aivovammasairaalassa Mäntytiellä Helsingissä. Ennen eläkeikää äiti vaihtoi Kaunialan Sotavammassairaalaan. Isäni piti automaalamoa Leppävaarassa. Ollessani kymmenen vuotias perheemme, johon kuului myös minua viisi vuotta vanhempi veli Hannu, muutti Karakallioon kerrostaloon.

Lapsuuteni kesät vietin Koski TL:ssä ja Pitkäjärvellä isäni sukulaisten luona. Liikasista ei puhuttu, eikä Mikkelistä ole muistissa kuin *Hilkka Suomalainen* ja hänen perheensä. Kävin lapsena vain kerran tätini Impan (*Impi*) kanssa Mikkelissä sukuloimassa. Ollessani 16-vuotias vanhempani erosivat, veljeni muutti kotoa pois ja isäni kuoli vuonna 1976. Asuin vielä Karakalliossa, kun tapasin nykyisen mieheni *Pentti Ekroosin*. Menimme naimisiin vuonna 1978 ja esikoistyttäreemme *Linda* syntyi syksyllä. Muutimme ensin Mankkaalle ja sieltä vihdoin omaan omakotitaloomme Espoon Mikkelään vuonna 1988. Lapsia saimme vielä kaksi *Tom* ja *Emma*.

Mielin sanoa esitellessäni elämän uraani, että ”edellisessä elämässäni” työskentelin mainos- ja markkinointi- sekä tiedotus- ja koulutustehtävissä. Sitten vuonna 1992 Suomen suuren laman alettua vaihdoin kirjani lukua ja ”toinen elämäni” alkoi. Oli valittava uusi ammatti ja koska lapseni olivat urheilullisia, päätin valita ammatin, jossa perheen harrastus ja toimeentulo kohtaisivat. Valmistuin ensin hieronta-terapeutiksi ja sitten urheiluhierojaksi. Lisäansioita sain Jorvin sairaalasta laitoshuoltajan tehtävistä. Työ Jorvissa jatkuu ja suoritin siivoustyönohjaajan erikoisammattitutkinnon. Hieronnat ovat jääneet, kun rikoin niskani sieniretkellä kolme vuotta sitten.

Miten sitten löysin Liikasten suvun ja innostuin sukututkimukseen? Minulla on aina ollut sellainen käsitys, että Liikasten suku on pieni. Isovanhem-

pani *Uno Liikanen* (1902-1951) ja *Hilda Elina Kemppi* (1896-1947) olivat kuolleet ennen syntymääni, joten en tavannut heitä koskaan. Tätini *Impi* asui Helsingissä ja hänen kanssaan vietimme paljon aikaa. Toinen äitini siskoista *Orvokki Hillevi* kuoli lapsivuoteelle 1948, hankin ennen syntymääni. Lähestyin jo viidenkymppien ikää, kun hyvä ystävättäreni kertoi sukututkimuksista, johon hän oli jäänyt koukkuun. Äitini tila huononi ja yritin ennen hänen kuolemaansa kyseillä Liikasista. Sain selville isovanhempieni nimet ja aika loppui. Äitini ei halunnut kertoa muuta. Käännyin tätini puoleen ja hän lupasi lajitella minulle valokuvia valmiiksi ja yhdessä meidän piti jouluna 2004 käydä niitä läpi. Kohtalo iski jälleen, tätini halvaantui ja menetti puhekykynsä. Löysin kuvat ja yritin näyttää niitä hänelle arvailten henkilöiden nimiä. Minulla oli tärkeää tietää, ketkä olivat henkilöt *Emma* ja *Karoliina*. *Impi*-tätini oli ehdottomasti halunnut toisen tyttärensä nimeksi *Emma Karoliina*. Kyseiset mummot olivat kuulemma kovia tätejä aikoinaan Mikkelissä. Minulla on kaksi valokuvaa, joissa huivipäisistä mummoista toinen, *Emma*, on *Uno Liikasen* äiti ja toinen, *Karoliina*, on *Hilda Elina Kempin* äiti. Molemmat siis minun isoisoiäitejäni. Liekö sattumaa, että pari vuotta sitten löysin taas yhden Liikasen Kouvolas- ta, joka kertoi sukuseuran sivuista ja Harri Liikasesta. Harrilta saamieni tietojen kautta sukuni alkoi kasvaa ja tein viime keväänä retken Mikkelisiin hautausmaalle. Yhdessä ystävättäreni kanssa sytytimme kynttilöitä maaliskuuisessa räntäsateessa edesmenneiden sukulaisten haudoille. Ilta pimeni kun etsimme yösijaa. Sattuma puuttui taas peliin. Saimme vuokrattua mökin Mikkelin Asilasta, jossa vuokraa kantava vanhempi rouva tunsikin tunsikin Liikaset. Olin veljeni Hannun kanssa viime kesänä ensimmäisessä sukutapaamisessa Turussa. Sukututkimus on temmannut minut mukaansa, ei Mars-tähti, ja tarina jatkuu.

Anne

LIIKASET VALTAKUNNALLISESSA SUKUTAPAHTUMASSA

Karjalan liitto ry, Suomen Sukututkimusseura ry, Sukuseurojen Keskusliitto ry ja antaa Sukututkijat ry järjestivät Valtakunnalliseen Sukutapahtuman Helsingin Karjalatalossa 19. – 21.10.2007. Tapahtuma oli hyvin monipuolinen sisältäen mm luentoja, työpajoja, opastuksia, tietoisuuksia, kokouksia. Näytteilleasettajia olivat mm sukuseurat ja sukututkijat, sukututkimusyhdistykset, arkistot, sukuohjelmistojen tekijät, kirjapainot, kustantamot, lehdet ja antikvariaatit. Tapahtuman suojelijana oli Riitta Uosukainen. Liikasten sukuseuralla oli osasto Laatokka-salissa, jonne oli laitettu muitakin sukuseuroja niin paljon kuin mahtui. Sukuseuroja oli mukana kaikkiaan 26. Turun sukukokouksessa esitettiin, että menisimme mukaan ja näin sitten tehtiin, kun jäsenistö sitä tahtoi. Viime vuonna olimme mukana Vantaalla Kuulutko Sukuuni- tapahtumassa, joten nyt oli jo kokemusta.



Heikki suunnittelemallaan osastolla. Kuva HL

Osaston suunnitteli ja rakensi Heikki Liikanen omalla kustannuksella ja lavastajan ammattitaidolla kuten viime vuonakin. Ei ihme, että saimme positiivista palautetta. Heikki vain oli vihainen, kun tila oli liian pieni ja sen vuoksi hän ei pystynyt toteuttamaan täysin suunnitelmiaan. Toki jotain uuttakin keksimme. Suurin muutos oli se, että nyt käytössä oli tietokone langattomassa verkossa, jonka avulla saatoimme esitellä asioita surffailemalla kotisivuillamme.

Harmittelimme sitä, että olimme toisessa kerroksessa. Onneksi alhaalla välillä kuulutettiin, että osastoja on kaikissa neljässä kerroksessa ja siksi yleisöä virtasi myös meidänkin osaston ohi ja silloin tällöin joku jäi kysymään tai toteamaan jotain. Mistä Liikaset? Vaakunan aihe? Mikä tuo on (ilmapuntari)? Tunnen erään Liikasen, joka tutkii sukua.

Olen nähnyt Herman Liikasen patsaan Italiassa. Minulla on kummina Liikasiin kuuluva henkilö. Olen Eero Liikasen ystävä jne. Hyödyllisin kävijä oli pudasjärveläinen nainen, joka tutkii Liikasten sukua ja lupasi antaa meillekin tietoa 1500-luvulta lähtien. Tämä on meille arvokasta, koska siitä sukuhaarasta meillä ei ole vielä käytännössä mitään aineistoa. Saimme tutustua myös DNA-tutkimuksiin ja ehkä mekin tutkimme sen avulla, kuinka läheisiä sukuhaaramme ovat toisilleen. Tosin sukututkimuksemme oli hieman epäileväinen ja siksi kysyi: ”Onko nämä tutkimukset pystytty vahvistamaan kirjallisuustutkimuksilla?” Näin ei ole voitu tehdä, kun tosi vanhoista asioista ei ole kirjallista aineistoa. Vastakysymys oli: ”Voiko kirjalliseen materiaaliin luottaa?” Valitettavasti totuus on se, että virheitä on havaittu ja siksi pitää olla kriittinen.

Harri Liikanen

LIIKASET LISÄÄNTYNEET

Oheisessa taulukossa on esitetty Liikasten määrä 19.11.2007. Suluissa on lisäys tai vähennys verrattuna tilanteeseen 26.7.20000, joka oli esitetty historiikissa 1995 - 2000. Mielenkiintoisia lukuja!

Selite	Määrä	Miehet	Naiset	Suomessa	Ulkomailla
Nykyisenä nimenä	1294 (+51)	631(+27)	663(+24)	1223(+62)	71(-11)
Entisenä nimenä	460 (+0)	24(+ 3)	436(-3)	421(-1)	39(+1)
Kuolleilla	570 (+126)	240(+43)	330(+83)	544(120)	26(+6)
Yhteensä	2324(+177)	895(+73)	1429(+104)	2188(+181)	136(-4)

KAHDESTI EVAKKOON

Olemme varmasti jokainen kuulleet ja lukeneet evakkokertomuksia, koska aikaa on jo kulunut yli 60 vuotta viimeisen sodan päättymisestä. Tämä kertomus on kuitenkin siinä mielessä toisenlainen, läheisempi, että siinä evakkoon lähti Liikasia. Siksi se on syytä tallentaa tämän lehden sivuillekin tiedoksi jälkipolville, ettei asia koskaan unohtuisi ja ettei samaan tilanteeseen koskaan jouduttaisi. Turun sukukokouksessa kesällä 2007 oheisohjelmana oli Juha ”Jussi” Liikasen esitys evakko- matkoistaan 1939 ja 1944. Tämä kirjoitus perustuu Juhan esitykseen, jota on täydennetty muista lähteistä saaduilla tiedoilla.

Sellainen ol Johannes

Johannes oli yksi 39 pitäjistä, jotka jouduttiin luovuttamaan sodan jälkeen Neuvostoliitolle. Johannes sijaitsi Viipurinlahden rannalla, Koivistonniemen suojassa. Lännen puolelta sitä reunusti vehmas tiheään asuttu saaristovyöhyke. Pitäjän pinta-ala oli 218 km², josta viljeltyä 4455 ha. Tänä päivänä Jämijärvi on lähes yhtä suuri. 1930-luvulla Johannekseen kuului 23 kylää. Vuonna 1938 asukasluku oli 9368.

Monet jalopuut ja runsas kasvillisuus olivat tyypillisiä pitäjän alueella. Johanneksen mannerosan halkaisi Länsi-Kannaksen sydänseuduilta alkunsa saava Kosen- eli Rokkalanjoki, jonka jokilaaksoa seuraava asutus muodosti yhtenäisen ja kehittyneen maatalousalueen.

Maatalous, kalastus, merenkulku, teollisuus ja satamat tarjosivat työtä asukkaille. Teollisuudesta mainittakoon Hackmanin selluloosatehdas, Kirkkoniemen teollisuuslaitokset ja Rokkalan Sementtivalimo. Niemelässä toimi aikanaan vientisahausta harjoitettava Pitkäsaaren saha, jonka omisti Aunuksen Puu Oy. Vanhinta teollisuutta edustivat Koskijärven sahamilyly vuodelta 1584, Johanneksen lasitehtaat Kukkola, Rokkala ja Kirkkoniemi (Rokkala lasindustri-aktiebolag) 1772-1926 (oli aikanaan Pohjois-Euroopan suurin lasinvalmistaja). Anton Alfthanin perustama Suomen ensimmäinen kynttilätehdas (Havi) sijaitsi alkuaan Johanneksessa, Kirjolan kartanossa. Meijereitä oli Karhulassa, Tikkalassa ja Kaislahdessa. Viipurin torilla käytiin kauppaamassa puutarhatuotteita.

Johannekseen oli säännöllinen laivayhteys Viipurista. Viipuri-Koivisto-Terijoki rautatie ja Uraan rata kulki-

vat pitäjän kautta, samoin päivittäinen linja-autoliikenne Viipurista Terijoelle. Viipurin puolella Uraan saaren pohjoispäässä sijaitsi Uraan syväsatama. Tämä oli pohjoismaiden suurin ja sen kautta laivattiin maailmalle Saimaan alueelta tullutta puutavaraa. Kesällä se antoi työtä monelle, mutta joulun jälkeen se jouduttiin jäästeiden takia sulkemaan, kun ei ollut jäänmurtajia. Yksi tavanomainen vientituote oli Egyptin parru, joita vietiin Suezille, missä niillä estettiin hiekan valuminen kanavaan. Parrut oli tehty yleensä Karjalan männystä.

Oma kotikin sijaitsi Uraan saarella, sen eteläpäässä. Se kuului Päätilän kylään, missä oli 124 taloa. Meidän talo oli puurakenteinen, harjakattoinen omakotitalo, jossa oli tupa ja kamari. Lisäksi oli navetta ja sauna. Liikasilte kuului 1946 suoritetussa perunkirjoituksessa noin 100 ha maata rantoi- neen. Perheeseen kuului sodan syty- essä isä Artturi, 44 ja äiti Olga, 40 sekä lapset Sinikka, 13, Aila, 7 ja Juha, 4. Isän ammatti oli merimies (”puosu”) ja äidin emäntä.

Ensimmäinen lähtö ja paluu

Juha oli 4- vuotias, kun ensimmäisen kerran äiti ja lapset lähtivät talvipak- kasessa evakkoon ja siksi tapahtumat ovat jääneet muistiin vanhempien kertomana. Isä oli kutsuttu rintamalle linnoitustöihin. Ensiksi evakuoitiin rajapitäjät ja myö- hemmin muut. Lähtökäsky Johannek- sessa tuli pian sodan syttymisen jäl- keen ja siinä lähtöön annettiin 24 tuntia aikaa. Evakuointi tapahtui junal- la Uraan asemalta. Kaikkien oli pak- ko lähteä., mutta osa ei halunnut pois- tua ja silloin heidät vietiin väkisin



Juha kesällä 1939 kotona Karjalassa. Kuvan omistaa Juha Liikainen.

rekeen, kuten eräs ”höppänä” opetta- jakin. Isä oli huolissaan, että äiti hävit- tää matkalla vilkkaan pikku Juhan. Ettei näin pääsisi käymään, äiti satoi narun käteensä ja toisen pään vilkkaan Juhan turkin tamppiin. Vaunut olivat umpinaisia, kylmiä härkävaunuja, joissa ämpäri toimi käymälänä. Neu- vostoliitto on sanonut, etteivät he pommitta siviiliväkeä, mutta siitä huo- limatta Viipurin asemalla juna joutui pommitukseen ja matkustajat vietiin pommisuojaan. Tuhoa lisäsi se, että pommit osuivat ratapihalla olleisiin ammusvaunuihin, jotka räjähtivät. Pommisuojaassa he joutuivat olemaan 10 tuntia. Aikaa vietettiin esimerkiksi virsiä laulaen. Matka pääsi kuitenkin sitten jatkumaan. Matkalla juna pysäh- tyi ilmeisesti Kouvolassa ja siellä heti lotat tulivat ja tarjosivat kauravelliä. Johannekselaiset vietiin Kiskoon. Siellä he majoittuivat maalaistaloon, missä tuvan lattialle oli levitetty olkia pehmikkeeksi. Vastaanottoa ei voinut sanoa lämpimäksi. Evakkoväkeä ryssi- teltiin ja se tuntui tietysti pahalta. Myöhemmin tilanne kuitenkin parani.

Toinen lähtö, paluuta ei tullut

Neuvostoliitto aloitti suurhyökkäyksen 1944 ja pian suomalaiset joutuivat viivytystaisteluun. Siviiliväen evakointi aloitettiin vähän ennen juhannusta, 18.6., mutta nyt siihen ei ollut paljon aikaa. Lähimmät viholliset olivat jo 20 kilometrin päässä. Juha oli silloin yhdeksän vuotta vanha eli hän ehti käydä Karjalassa kaksi vuotta kouluakin. Äiti toimi koulun keittäjänä.

Päättilän kylästä väki siirrettiin Kaarinaan. Sieltä heille osoitettiin tontti järven rannalta ja siihen nousi 1947 uusi talo leskiäidin toimiessa perheen päänä. Juha on usein puheessaan korostanut karjalaisten naisten voimia ja sitkeyttä selviytyä kaikista niistä koetelemuksista, joihin he perheineen sodan aikana joutuivat. He tyytyivät kohtaloonsa, eivätkä ruikuttaneet. Tilannetta hankaloitti täälläkin paikkakuntalaisten huono suhtautuminen karjalaisiin, joita taas ryssiteltiin. Loppujen lopuksi olot onneksi paraniivat. Juha aloitti työt 14-vuotiaana Littoisten tehtaalla. Sittemmin 1956 Juha lähti merille. Juha, eläkkeellä oleva stuertti, asuu edelleen samassa talossa, mutta se on tietysti kunnostettu. Kaikkiällä näkyy Juhan taitavan käden jälki.

Lopuksi

Juha on käynyt katsomassa vanhoja paikkoja kaksi kertaa. Oikeastaan niitä ei kuitenkaan ole, sillä kaikki on pääasiassa viety tai hävitetty. Metsät ovat hoitamatta. Joku on löytänyt entisen ulko-ovensuon jostakin uudesta talosta ja mikä pahinta, hautoja on häpäisty, kun hautakiviä on käytetty rakennuskivinä, esimerkiksi kivijalassa ja porraskivinä. Matkakokemukset ovat olleet masentavia ja siksi hän on ilmoittanut, ettei hän halua enää sinne koskaan mennä.

Johanneksen entisen kirkon paikalle on pystytetty muistomerkki ja sen yhteyteen tehtiin kukkia varten maljakko. Jotta sitä ei varastettaisi heti, paikallinen ihminen palkattiin vahtimaan maljakkoa, kunnes betonivalu on kuiva. Patsas on saanut olla toistaiseksi rauhassa. Kirkon paikalle venäläiset ovat nyt suunnitelleet ortodoksi-kirkkoa ja siitä johannekselaiset eivät pidä.

Johannekselaiset pitävät edelleen yhteyttä toisiinsa. Ihmiset haluavat tavata ja keskustella. Puhutaan Karjalan murretta. Juha puhuu päivittäin Turun ja Karjalan murteita sekaisin, mutta siskonsa kanssa hän puhuu aitoa karjalaa. Kokoontumiset tapahtuvat usein koulupiireittäin eli ihmiset tuntevat toisensa hyvin vuosikymmenten takaa. Juha on ollut toiminnassa aktiivisesti mukana ja siksi hänet palkittiin

Karjalan Liiton pronssisella ansiomitalilla, jota perinteitä vaaliva Johannesseura hänelle esitti. Liikaskinkissä oli tästä uutinen numerossa 2/2004.

Esityksen loppukeskustelun aikana Juha totesi vielä, että vaikka on esitetty anteeksianto, hän ei tiedä kenelle hän antaa anteeksi. Neuvostoliiton kansan vika sota ei kuitenkaan ollut, vaan maan syy oli maan johtajissa. Suomalaisille sotilaille hän tekee kunniata, sillä nuoret miehet taistelivat itsenäisyyden puolesta viisi vuotta ja osa heistä uhrasi kalleimpansa – henkensä. Karjalaa Juha ei halua takasin, sillä samalla saisimme sieltä ½ miljoonaa velttoa ryssää. Juha totesi myös, että ryssä on ryssä, vaikka voisa paistaisi. Juha arvostaa myös suomalaisia naisia ja erityisesti äitiään, jotka selvisivät sodan kurimuksista ja uskoo, että tämän päivän naiset pystyisivät tarvittaessa samaan.

Juha kertoi esityksen aikana, ettei hän enää koskaan mene Karjalaan, mutta kun esityksen innoittamana syntyi kiinnostusta Johanneksen matkaan, Juha alkoi heltyä ja ilmoitti, että ehkä hän voi vielä yhden matkan tehdä Liikasten kanssa. Niinköhän tuo matka toteutuu, sillä tämä olisi kolmas kerta, kun yritämme. Sukuseuran esimies aikoi laittaa sen toimintasuunnitelmaesitykseen.

Luovutetusta Karjalasta on paljon tietoa Internetissä osoitteessa www.luovutettukarjala.fi.



*Uusi koti Karjalassa 1942. Äiti Olga ja Juha.
Kuvan omistaa Juha Liikanen.*



*Juha 1947 valmistuneen, mutta hyvässä kunnossa pidetyn kauniin kotinsa portailla kesällä 2007.
Kuva Heikki Liikanen*

TUOVIN JOULUKIRJE 2006

Tuovi Tepsa lähetti joulukirjeen julkaistavaksi Liikaslinkissä 2/2006. Valitettavasti lehti oli kuitenkin jo painossa, joten se ei ehtinyt mukaan. Julkaisemme kirjeen nyt, sillä se oli viimeinen joulukirje Tuovilta, joka menehtyi vaikeaan sairauteen. Sukuseura jäi kaipaamaan aktiivista jäsentään.



Kiitos teille ajasta, avusta ja lähellä olostanne vuonna 2006!

Vuosi 2006 on pian takanapäin. Sain vielä mahdollisuuden kirjoittaa teille perinteeksi tulleen joulukirjeen rakkaat läheiseni, ystäväni ja te pitkistä aikaa vuoden kuluessa tapaamani ihmiset. Tämä vuosi on ollut elämässäni aivan erityistä, kasvattava ja rakkaudesta rikas. Rinnallani kulkeva sairauteni on joka hetki läsnä. Tärkein tehtäväni on ollut itseni hoitaminen ja tiivis yhteys läheisiin ihmisiin. Sitten ovat tulleet ystävät ja unelmien toteuttaminen.

Yksi tärkeistä kokemuksistani oli synnyinseutuni laaksot, kukkulat, metsät, vedet, pellot, pihapiirit ja siellä tapaamani ihmiset kauniina heinäkuisina päivinä. Katselin niitä tällä kertaa parantavaa voimaa etsien. Vanhan Liikasen Raimo-isäntä lähetti kesällä minulle mieluisan paketin. Se on äitini Hilman 100 vuotta sitten kotipihaansa Liikaseen istuttaman haavan rungon pätkä. Siitä on Veikko Poikela valmistanut ihastuttavan pöydän, jossa on lasipinta kuparinauhalla kiinnitettynä. Se on ihana yhteys äitini juurille täällä kaukana.

Toteutimme Juho-Erkin, Miika Matiaksen, Veikon, Kaisa-Marin, Ainon ja Teuvon kanssa aiemmin suunnitelmissa olleen Nordkappin matkan Norjaan. Häikäisevät maisemat ihastuttivat ja perillä oli tavanomainen sumu. Heinäkuussa haastoin entiset työkaverini Kuusamon Karhunkierrokselle, joka oli niin innoittava, että samalla viikolla teimme myös Viiankiaavalle luontoretken. Seuraava hömppäjuttu oli skootterin hankkiminen. Skootterikerhon toiminta alkaa kesällä 2007, jos Jumala suo. Anneli auttoi säiden viilentyessä pyörän sisäänajossa (300 km), että saimme sen takuuhuoltoon. Pitkään suunnitelmassa ollut purjehdusmatka toteutui elokuussa Helsingin edustalla. Asiantuntijat kertoivat, että purjehduspäivä sisälsi kaikki purjehduksen elementit. Se oli hieno kokemus veneen keinoissa korkeiden aaltojen lomassa. Pimeässä tehty paluumatka oli jännittävää puikkelehtimista satamaan.

Maaliskuussa tapasin kansanopistoystäviäni Kaustisella 50 vuoden takaa. Oli mielenkiintoista ja haastavaa etsiä tuttuja piirteitä jo hieman uurteisiltakin kasvoilta. Tästä tapaamisesta seuraa se, että kahden hyvän ystäväni kanssa menemme Hirvensalmen Perinneperille 5 päiväksi perinteisen ravinnon kurssille. Olin siellä syksyllä kolme päivää ja ihastuin kovasti, se on viehättävä paikka savusaunoinen ja ruokaperinteinen.

Teimme Veikon kanssa syksyllä sukulais- ja ystävävierailun Kuopio, Mikkeli, Saarijärvi, Alavus, Virrat, Vaasa, KäIviä ja Ii. Kaisa-Mari ja Juho-Erkki olivat mukana osan matkasta, sillä koulussa oli syyslomapäivät. Piik- koiramme hieman stressautui lukuisista paikanvaihdosta. Näin hän jätti kaikkialle pieniä valkoisia karvamerkkejään. Piik kyllä osaa pyyttää hellyyttä rapsutusten muodossa.

Miika Matias on silloin tällöin viikonloppuja mummilassa. Koulu on este pidemmille vierailuille. Meillä on kesän aikana käynyt paljon vieraita. Kauimmaisat ovat tulleet Floridasta, Moskovasta ja Volgan mutkasta saakka. Lynda, vaihto-oppilaamme 20 vuoden takaa, kävi vierailulla luonamme elokuussa. Yllätysvierailuja olemme saaneet kokea pitkin kesää. Te kaikki olette ilahduttaneet meitä. Yhteiskunnallinen osallistuminen, harrastustoiminta ja ystävien tapaaminen on ollut edelleen mieluista.

Luin äskettäin Jorma Sutisen vaikuttavan kirjan, Yksinkertaisesti kaunis. Sain siitä vahvistuksen ja uusia oivalluksia kehitysvammatyöstä. Tajusin uudella tavalla, mitä se työ on vuosikymmenien ajan itselleni merkinnyt. Jäätyäni eläkkeelle lainasin historiikkiini kiinalaisen viisauden, joka silloin tuntui oikealta ja tärkeälle. "Kun joku jakaa kanssasi jotain arvokasta, josta sinulle on etua, velvollisuutesi on jakaa sitä edelleen." Olen opetellut hiljaisuutta ja rauhoittumista. Kiitoksen aiheita on edelleen paljon, kaunis lähellä oleva luonto, josta saa voimaa, ihmiset, yhdessä tekeminen ja vain yhdessä oleminen. Joulun vietämme Turussa, jossa se alkaa perinteisesti joulurauhanjulistuksella Suurtorilla. Joulunvietto jatkuu perheen yhdessäololla.

Siunattua Joulurauhaa ja Hyvää Vuotta 2007. "Siunauksen akkuna olkoon apposen selällään teille kaikille." Veikko yhtyy sanoihini.

Lämpimästi, Tuovi

KIRJE SINNE JONNEKIN

Joulun lähestyessä lienee paikallaan palata kirjeeseen sinne jonnekin eli rintamalle ennen joulua 1943. Äitini Siiri, 30, kirjoitti isälleni Otolle, 35, joka toimi lääkintäväepelin tehtävissä. Olin syntynyt viisi päivää aikaisemmin äitini lapsuuskodissa, jonne hän oli muuttanut esikoisensa eli veljeni Mikon, 3, kanssa takaisin synnyttämään. Muuta talon väkeä olivat isoisäni Johannes, 60, enoni Eino, 16, tätini Esteri, 18, Irene, 14 ja Kirsti, 12. Enoni Reino, 23, oli rintamalla. Samoin tätini Emmi, 21, oli rintamalla toimistolottana. Isoäitini oli kuollut jo yhdeksän vuotta sitten. Tätini Elli oli kuollut 1938 keuhkotautiin 36 vuotiaana. Enoni Vilho oli kaatunut 21 vuoden ikäisenä talvisodassa. Kirjeessä mainittu Laitila oli äitini ja Kumpula isäni lapsuuskoti Reisjärvellä Keski-Pohjanmaalla. Kangaskylä on yksi Reisjärven kylistä, kaukana Laitilasta. Ei ollut elämä verrattavissa nykypäivään!

Harri Liikanen

Tässä tuo kirje:

Laitila 16.12.1943

Rakas Otto!

Kiitos vain kirjeestä. Minäpä nyt vähän luettelen noista joululahjoista, että Sinäkin edeltä käsin olisit selvillä. Kumpulaan en osannut nyt muuta, kun Kuvalehden tilata. Lähetettäis lahjakortti aatoksi, jos se sinun mielestä sopii ja riittää. Kotiliedellä nyt korvikeaikana ei juuri taloissa tehdä mitään. Tätä ajattelin meillekin vaan ja tilasin, mutta kun tämä synnytyks tuli näin aikaiseen, olen muuttanut suunnitelmia. Sopii nimittäin antaa hoitopalkat lahjojen muodossa. Esteri, joka valvoo täällä yöt ja alapesut pesee ja myös petaa, saa puserokankaan.

Irene, joka ruokkii ja siivoaa muuten huoneen, saa aluhameen. Kirstille, joka on pikkuasiain hoitaja, ei ole vielä mitään. Eino, joka pitää huolen lämmityksestä ja haki kättilön Kangaskylän perukoilta sekä ennen auttoi ronskimmat työt tehden, ei myöskään vielä ole saanut mitään sopivaa. Hän toivoo jonkinlaista talvilakkia, mahtaisko siellä olla sopivaa. Lähetän varalta vaatekortin. Hänelle on flanellikerrasto kotoa, mutta jos lakin katsot liika kalliiksi, niin katso jotain muuta. Oliko niitä öljylamppuja? Täällä on hirveän huonot sähköt. Aina pitää olla tavallinen lamppu lisänä. Olis yksikään. Tämä tapaus tuli vähän yllätyksen aikaiseen keskeyttämään jouluvalmistelut, vaan toivon selviäväni, kun työt auttavat paljon. Mutta eipähän jouluna ole sitä taakkaa kannettavana.

Voimme hyvin. Kättilö pääsi eilen 4 vrk:n päästä meitä ensimmäistä kertaa katsomaan lähtönsä jälkeen. Oli ollut Sanelma Liimataisen luona ja mennyt 3 vrk. Siellä oli tullut tyttö loppujen lopuksi kuitenkin.

On vähän huono kirjoittaa. Mikkokin tuli tuohon ovelle. Seisoi kuin sotamies ja julisti: ”Nyt on päällä (vaatteet).”

Sinun kampukses

KOTISIVUJEN SUOSIO JATKUU

Kuluneen kahdentoista kuukauden aikana kotisivuilla on käyty peräti 44 830 kertaa. Se merkitsee sitä, että tänä vuonna päästäneen uuteen ennätykseen, vaikka sivuissa on paljon toivomisen varaa. Suosituin tiedosto on ollut Kasvisruokia. Seuraavana on Liikaslinkki 2/2006 eli uusin lehti, joka on ollut verkossa kaikkien luettavana, kun numero 1/2007 ilmestyi. Mietin, miksi ”Kasvisruokia” on ollut niin suuren mielenkiinnon kohteena ja syynä lienee se, että Googlen hakuna tuloksena tulee myös meidän kotisivujen ao kohta. Kokeilkaapa itsekkin. Kunpa olisi aikaa kehittää sivuja edelleen!
HL

HAUTAJAISET PETROSKOISSA

Eero Pokela on kirjoittanut kirjan Hautajaiset Petroskoissa. Se on aito vanhan ajan romaani, joka heittelee henkilöitään Sievin pienestä kylästä Kanadan erämaihin, ja siellä pienen ihmisen elämä muuttuu entistäkin arvottomammaksi. Romanissa pelataan viulua valtamerihöyryllä, seilataan konemiehenä Äänisellä ja johdetaan rikollisliigaa 40- luvun Moskovassa, kunnes vihdoin ilmaannutaan hyvinvointi Suomeen kutakuinkin yhtenä kappaleena.

Eero Pokela on Rautaruukin entinen viestintäpäällikkö, joka on nähnyt maailmaa ainakin yhden toimintaromaanin verran. Hautajaiset Petroskoissa on Pokelan seitsemäs kaunokirjallinen teos.

Kirja kiinnostaa meitä Liikasiakin, sillä kirjan joillakin sivuilla vilahtaa myös *Hiskias Liikasen* nimi. Hiskias meni naimisiin Sievissä Maria Pokelan kansa ja muutti Kanadaan 1929. Siellä heille syntyi kaksi lasta, kolme lastenlasta ja kaksi lastenlastenlasta. Hiskiaksen isä oli Kangasniemen sukuhaaraan kuuluva *Taavetti Liikanen* s. 10.1.1847 ja äiti *Ida Albregt*.

Eero Pokela myy kirjaa postituskuluineen hintaan 20 euroa. Kirjan voi tilata sähköpostilla eeropokela@luukku.com tai puhelimitse 0400 762 829.

Olen lukenut kirjan ja voin suositella sitä erityisesti siirtolaisuudesta kiinnostuneille.

Harri Liikanen

LIIKASELLAKIN NOBEL-PALKINTO

Älä hulluja juttele, sanoisi joku, mutta näin se vain on. Ajatus tähän juttuun tuli, kun rauhanturvaajien lehdessä ”Sinibaretissa” toiminnanjohtaja kirjoitti otsikolla ”Mekin olemme nobelisteja”. Yleensä, kun kysytään suomalaisia Nobel-palkinnon saajia, vastaukseksi hyväksytään Virtanen ja Siljanpää. Ne ovat tietysti oikein, mutta samalla unohdetaan, että suomalaiset ovat olleet lisäksi osallisena saajien joukossa kaksi kertaa. Viimeisin palkitseminen tapahtuu 10.12.2007, kun Hallitustenvälinen ilmastonmuutospaneeli IPCC (lyhenne sanoista *Intergovernmental Panel on Climate Change*) saa Nobelin rauhanpalkinnon ja suomalainen tekniikan tohtori, tilastopääällikkö Riitta Pipatti, 52 kuuluu siihen ryhmään, joka palkinnon ottaa vastaan. Jopa Helsingin Sanomat uutisoidessaan tätä unohtaa ne aikai-

semmin palkitut. Tätä ennen suomalaisia oli nimittäin paljon saajien joukossa, kun 1988 Nobelin rauhanpalkinto myönnettiin YK:n rauhanturvaajille. Yksi heistä oli everstiluutnantti Harri Liikanen, 44, joka silloin palveli Golanilla Syrian ja Israelin välissä UNDOF:iin (lyhenne sanoista *United Nations Disengagement Observer Force*) kuuluvan suomalaisen rauhanturvaajapataljoonan (FINBATT) komentajana.

Harri ei palkinnosta hyötynyt rahallisesti, sillä yli miljoonan euron palkinto seikkaili Oslosta New Yorkiin kauan ja välillä luultiin sen kadonneen. Palkintosumma jaettiin 1989 silloin palveluksesta olleille rauhanturvaajille, suomalaisille puolustusministeriön kautta. Sillä sai kuuleman mukaan juuri ja juuri ylimääräisen leipäannoksen.

Jos tiedät muita sukuun kuuluvia, jotka olivat 1988 YK- joukoissa, tee siitä ilmoitus Harrille, että saadaan Nobelisti- lista täydelliseksi. Kiitos.



Harri ja UNDOFin komentaja Gustaf Welin Ruotsista 6.12.1987. SA-kuva

VALTAKUNNALLISESSA SUKUTAPAHTUMASSA PALKITTIIN

Karjala-talossa Valtakunnallisessa Sukutapahtumassa jaettiin palkintoja seuraavissa kilpailuissa:

- Vuoden Sukukirja
- Sukuviesti-lehden lasten ja nuorten kirjoituskilpailu
- Sukuviesti-lehden Sukulehtikilpailu
- Sukuseurojen Keskusliiton aktiivisin sukuseura
- Perheen tarina -kirjoituskilpailun palkinnot

Suomen Sukututkimusseuran Vuoden Sukukirja -kilpailussa palkittiin esimerkillisiä sukukirjoja nyt 17. kerran.

Vuoden Sukukirja

Kilpailuun osallistuivat kaikki vuonna 2006 julkaistut Suomen Sukututkimusseuran kirjastoon lähetetyt sukukirjat. Kilpailun pyrkimyksenä on nostaa sukukirjojen laatua ja tehdä tämä kirjatyyppi tutuksi suurelle yleisölle. Raati totesi, että hyvä sukukirja sisältää sekä selkeitä tauluja ja hakemiston että asiallisen ja valaisevan tekstiosuuden, jossa esitellään suvun historiaa ja haaroja yleisemmin. Osat ovat tasapainossa ja hakemistossa viitataan kumpaankin osaan. Hyvässä sukukirjassa lähde- ja kirjallisuustiedot ovat löydettävissä ja läh-

dekriittisiä ja metodiin liittyviä huomioita on tehty esim. nimikäytännön suhteen sikäli kun se on ollut ajankohdasta. Sukukirja on myös viimeistelty huolella, ja sen ulkoasu on yhdenmukainen ja rakenne selkeä. Henkilöhakemisto kattaa sekä tekstiosuuden että sukutaulut, jolloin hakemisto kuvastaa myös suvun yhteyksiä muihin sukuihin ja ympäröivään yhteiskuntaan.

Vuoden Sukukirja 2006 on

Juhani Miettinen:

Miettisten suku III. Pohjois-Savon Miettiset 1700-luvulta 1900-luvulle. Tuusniemen Ohtaanniemen sukuhaarat. [Vehmersalmi]; Miettisten sukuseura, 2006. 1096 s. ISBN 951-95034-2-0 (sid.)

Raadin perustelut: Kirja osoittaa suurta osaamista sukututkimuksen ja sukukirjan teon alalla. Miettisten kolmas kirja on selkeä esitys Miettisten Ohtaanniemen sukuhaaroista. Kirjan rakenne on erinomaisen selkeä ja jokainen haara esitellään perusteellisesti. Sisällysluettelo, sukutaulut ja hakemisto ovat helposti hahmotettavia ja helppokäyttöisiä. Kirjallisuutta on

käytetty runsaasti ja lähdeviitteet tehty selkeästi ja tyhjentävästi.

Raati jakoi lisäksi kunniamaininnan:

Olli Teittinen: Teit-Teitti-Teittinen.

Sukuhistoria ja -kirja
Sukujen Teit-Teitti-Teittinen alkupe-
rää eri puolilta Eurooppaa valotetaan kirjassa kiinnostavasti. Kirjaa varten on käyty läpi suuri määrä lähteitä ja niitä on käytetty hyvin. Tutkimus on laaja ja monipuolinen. Suku jakaantuu säätyläis- ja talonpoikaishaaroihin, joita on käsitelty tasapuolisesti. Perhe-
tauluihin on koottu paljon tietoa myös aivan vanhimmista sukupolvista. Vuoden Sukukirja -kilpailussa oli mukana yhteensä 82 sukukirjaa. Raatiin kuuluivat fil. tri Jessica Parland-von Essen Siuntioista (puheenjohtaja), informaattikko Maija Parviainen Vantaalta ja tutkija Veli Pekka Toropainen Turusta. Kaikki kilpailuun osallistuneet sukukirjat ovat esillä Valtakunnallisessa Sukutapahtuman näyttelyssä. Mikkeli: [Olli Teittinen], 2006. 890 s. ISBN 952-92-0535-X (sid.)

Ote jaetusta tiedotteesta

**Sillä tavalla! Siinäpä haastetta meil-
lekin. Toim. huom.**

SUKUKOKOUS TURUSSA

Vuoden 2007 sukukokous pidettiin hyvän sään vallitessa Turussa 21.7. Osa vieraista tuli paikalle jo edellisenä päivänä ja yöpyi edulliseen hintaan. Meille oli varattu kabinetti seurusteluun ja siellähän sitä sitten maailmaa parannettiin. Kokouspaikaksi valittu Kongressikeskus - Hotelli Linnasmäki oli hyvä meidän tarkoituksiin. Ilahduttavaa oli todeta, että paikalla oli nyt niitäkin, jotka yleensä eivät ole päässeet paikalle. Ilmeisesti kokouksen pitäminen ympäri Suomea on hyvä ratkaisu.

Varsinainen sukukokous pidettiin sen jälkeen, kun ensin olimme kuulleet oheisohjelmaksi valitun Juha Liikasen esityksen evakkomatkoistaan. Esitys on sivulla 13. Sukukokous meni kuten ennenkin eli eipä siinä paljon keskustelua syntynyt. Puhheenjohtajana toimi Maarit Tillman ja sihteerinä Matti Liikanen. Hallituksen esitykset menivät siis läpi muutoksitta. Uutta oli se, hallitus nuorentui, kun erovuorossa olleen Matin tilalle tuli Maarit Tillman, Korpilahden sukuhaaran vastuuhenkilö, josta oli edellisessä lehdessä esittely. Myöhemmin hallituksen järjestäytyessä hänet valittiin sihteeriksi. Rahastonhoitajaksi valittiin Matti, joka lupautui myös jatkamaan Kangasniemen sukuhaaran vastuuhenkilönä ja oman alueensa yhteyshenkilönä. Mikkelin Asilan sukuhaaran vastuuhenkilöksi valittiin Anne Ekroos, josta on esittely sivulla 11. Tarkemmin sukukokouksen kulusta voi lukea kotisivujen jäsensivuilta, jonne pöytäkirja on sijoitettu.

Ja sitten tähtihetkiin:



*Vuoden Liikaseksi valittiin Sirkka-Liisa Kuusisto. Harri Liikanen kättelee ja Maarit Tillman odottaa vuoroaan.
Kuva: Heikki Liikanen*



Harri Liikanen kiitti ja kukitti 22 vuotta sihteerinä toimineen Matti Liikasen. Kuva: Esko Liikanen



Kokousväki Linnasmäen edessä ennen kotiin lähtöä. Kameran takana Heikki Liikanen.

MARATONTULOKSIA 2007

Helsinki City Maratonilla viime kesänä Liikaset saavuttivat loppuajan mukaan seuraavia sijoja:

2240. insinööri *Teemu Liikanen* (M45), Kuusamon sukuhaara, 4.06.05
 3236. laitosmies *Timo Liikanen* (M60) Kuusamon sukuhaara, 4.24.27
 4785. pääjohtaja *Erkki Liikanen* (M55), Kangasniemen sukuhaara, 4.59.10

Tukholman maratonilla oli mukana kaksi Liikasta. Tulokset:
 3011. tekninen johtaja *Harri Liikanen* (s. 1971), Mikkelin sukuhaara, 4.02.55
 9006. pääjohtaja *Erkki Liikanen* (s. 1950), Kangasniemen sukuhaara, 5.31.06

Onnittelemme hienojen suoritusten johdosta. Erkille muita korkeampi hatunosto aktiivisimpana osallistujana!

TEIJOLLE SUOMEN MESTARUUS

Reisjärveläinen Teijo Haapaniemi voitti kesällä 800 metrin juoksun Suomen mestaruuden sarjassa M50 ja pronssia 1500 metrillä. Teijon puoliso on Tuulikki, joka on Kangasniemen sukuhaaraa. Onnittelemme voittajaa, joka on muutenkin menestynyt hyvin urheilukilpailuissa.

LIIKASTEN SUKUHAARAT JA NIIDEN VASTUUHENKILÖT 23.11.2007

Sukuhaara (lyhenne)	Lähtöhenkilö	Vastuuhenkilö
Kangasniemen (Ka)	Pekka Liikanen s. 1600-luku	<i>Matti Liikanen</i> (Ka) ks. rahastonhoitaja
Ristiinan (Ri)	Antti Liikanen s. n 1625	<i>Pirkko Liikanen</i> (Ri), Viherlaaksonranta 10 A 15 02710 ESPOO, 050 517 0588 pliikane@welho.com
Mikkelin (Mi)	Risto Liikanen s. n 1682	<i>Esko Liikanen</i> (Mi) ks. hallitus
Korpilahden (Ko)	Johan Likander s. 1781	<i>Maarit Tillman</i> (Ko) ks. hallitus
Johanneksen (Jo)	Dionysos Liikanen s. noin 1730	<i>Harri Liikanen</i> (Ka) ks. hallitus
Kuusamon (Ku)	Henrik Kurtti s. 1600- luku	<i>Jaakko Liikanen</i> (Ku) ks. hallitus
Mikkelin Asilan (MA)	Nimetön Liikanen , pso Kristiina Kiukas	<i>Anne Ekroos</i> (MA), Mustarinne 7, 12770 ESPOO, 050 563 8456 anne.ekroos@kolumbus.fi
Pudasjärven (Pu)	Selvittämättä.	Avoim.
Iin (Ii)	Antti Juopperi s. 14.1.1765 Kuivaniemi	<i>Harri Liikanen</i> (Ka) ks. hallitus
Oulun (Ou)	Kustaa Bryggman s.11.7.1798	<i>Harri Liikanen</i> (Ka) ks. hallitus
Längelmäen (Lä)	Martti Liikanen s. noin 1692, pso tuntematon	<i>Heikki Liikanen</i> (Lä) ks. hallitus

YSTÄVIEN KESKEN

Kaksi vanhaa herrasmiestä istuskelee palvelutalon puiston penkillä. Toinen sanoo: ”Kuule Matti, olen jo 83 vuotta vanha. Minulla on vain kipuja ja kolotuksia kaikkialla. Sinähän olet saman ikäinen. Miltä sinusta tuntuu?”

Matti vastaa: ”Minä olen kuin vastasyntynyt.” “ Mitä, todellako kuin vastasyntynyt vauva!”

Matti: ”Niin. Minulla ei ole hiuksia, ei hampaita ja minusta tuntuu, että housuni kastuivat juuri nyt.” (*Munir Allahwerdi*)

Palautus osoitteeseen
Liikasten sukuseura ry
c/o Harri Liikanen
Rintinpolku 17
00940 HELSINKI

SUKUSEURAN HALLITUS

Puheenjohtaja (= sukuseuran esimies) ja tiedottaja **Harri Liikanen**, Rintinpolku 17, 00940 HELSINKI, puhelin/faksi (09) 308 263, 040 502 5939, harri.liikanen@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja (= sukuseuran varaesimies) **Jaakko Liikanen**, Puhaltajankatu 55, 11910 RIIHIMÄKI, (019) 720 669, 040 516 4305, jaakko.liikanen@jl-lasi.fi

Sihteeri **Maarit Tillman**, Sysmäntie 3, 83500 OUTOKUMPU, (013) 555 475, maaritti@opaasi.fi

Hankkija **Sirkka-Liisa Kuusisto**, Luusniementie 1236, 51460 LUUSNIEMI, (015) 652 205, 040 563 0200, sirkkaliisa.kuusisto@netti.fi

Arkistonhoitaja **Esko Liikanen**, Ylivedentie 438, 52100 ANTTOLA, (015) 655 149, 050 303 7121, esko.liikanen@surffi.fi

Tiedottajan apulainen **Heikki Liikanen**, Kurkisuontie 8 B 8, 00940 HELSINKI, (09) 553 342, 050 339 5061, heikki.liikanen@dnainternet.net

JÄSENREKISTERINHOITAJA HALLITUKSEN ULKOPUOLELTA

Uä ê|çêÁ [ã ç ¢

RAHASTONHOITAJA

Matti Liikanen, Naavakatu 10, 15950 LAHTI, (03) 753 1134, 0400 493 040, (03) 753 7154 faksi, matti.liikanen@m-laskenta.inet.fi

SUKUSEURAN PAIKALLISET YHTEYSHENKILÖT

MIKKELI JA ANTTOLA: *Esko Liikanen*, katso hallitus

HELSINKI (Pk- seutu): *Harri Liikanen*, katso hallitus

JUVA: *Annikki Liikanen*, Kuhalammentie 2 a 4, 51900 Juva, (015) 651 323

KANGASNIEMI: *Sirkka-Liisa Kuusisto*, katso hallitus

KUUSAMO: *Anne Kultanen*, Sarvivaarantie 191, 93999 Kuusamo, 040 552 3187, a.kultanen@luukku.com

PUDASJÄRVI: *Arto Liikanen*, Huhtotie 21, 93100 Pudasjärvi, arto.liikanen@fortum.com

REISJÄRVI: *Sirkka Leppälä*, Tuomikuja 3, 85900 Reisjärvi, (08) 776 135

LAHTI, JAALA, ORIMATTILA: *Matti Liikanen*, katso RAHASTONHOITAJA

VUODEN LIIKASET (Suluissa sukuhaara)

1993 (Ri)

Mirjam Piira, Mäntyharju, k. 1994

1994 (Mi)

Annikki Liikanen, Juva

1995 (Ri)

Anna-Liisa Liikanen, Orimattila, k.2004

1996 (Ka)

Erkki Liikanen, Bryssel

1997 (Ko)

Heikki Liikanen, Joutsa, k. 2004

1998 (Ku)

Hannes Savolainen, Kemijärvi

1999 (Jo)

Erkki Liikanen, Tammela

2000 (Ri)

Pirkko Liikanen, Espoo

2001 (Ka)

Matti Liikanen, Lahti

2002 (Ku)

Jaakko Liikanen, Riihimäki

2003 (Ka)

Raimo Liikanen, Mikkeli

2004 (Mi)

Liisa Liikanen, Mikkeli (Anttola)

2005 (Ka)

Harri Liikanen, Helsinki

2006 (Ri)

Pekka Saarenmaa, Kerava

2007 (Ka)

Sirkka-Liisa Kuusisto

KUMMITYTTÖ

Kummitytöksi nimitettiin 1990 lähes sukuseuran perustamispäivänä syntynyt **Jenni Liikanen** Lahdesta

PERINNEHENKILÖ

Vapaustaistelija, luutnantti **Herman Liikanen**

SUVUN VANHIN

Vanhin elossa oleva Liikanen on **Helmi Piipponen** Espoosta. Hän on syntynyt 15.5.1909 Hartolassa ja kuuluu Korpilahden sukuhaaraan.

PANKKITILIN NUMERO

Sampo 800019-1978966

INTERNET- KOTISIVU

www.liikastensukuseura.fi